

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968365056/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

Den kolde Marmorsten har intet Hjerte. —
Og dog det er mig, som hun er mig nær.
O, kunde som Pygmalion jeg varme
det døde Billed her i mine Arme
og vække Livets Pulsslag i dets Bryst!
— Ja, kunde hun fornemme nu min Røst,
hun vilde næppe mér saa stolt mig vrage.
Af hende har jeg lært, det at forsage
kan veje mér end jordisk Herskermagt.
— »Synk i Dig selv, synk ned!« har hun jo
sagt —

Ja, jeg har gjort det, — Fulvia, — og vundet,
thi gennem Sorgen har mig selv jeg fundet!
— Tak for det Syn, Du mig paa Livet gav,
ihvor Du er, om i den kolde Grav —
død eller levende — maaske i Himlen
et Steds deroppe mellem Stjernevrillen!
— Mig kalder atter Livets Kamp herfra.
Men aldrig glemmer jeg Dig, Fulvia!

(stiger op af Trappen og slaar sine Arme om Billedstøtten.)

Paa Marmorlæben maa et Kys jeg trykke!
(Idet han, efter at have kysset Billedets Mund, stiger ned og ved Foden
af Trappen endnu en Gang vender sig om mod det.)
Og saa Farvel! — Farvel, min døde Lykke!
(Gaar.)

FULVIA

(træder frem af sit Skjul.)

O, jeg forgaar af Skræk! Hvad har jeg sét!
Hvad har jeg hørt! Han dristed sig at kysse
mit Billed — ja, han elsker mig endnu!

Held mig, at jeg stod skjult bag Søjlens Mørke —
Hvi blev, mit Billed, ej Du rød som Blod!
Selv blusser jeg fra Isse og til Fod —
men denne Afgud skal ej mér han dyrke!
— Nu er det Tid! ja, ja! nu skal det ské.

(stiger med opløftet Hammer op til Billedstøtten.)

Jeg lukker Øjnene for ej at sé. —
Styr Du, o Gud, min Arm! Fald tung min
Hammer!

— Det er mit eget Hjerte, Slaget rammer!

(Idet hun vil slaa til, slipper hun pludselig Hammeren, kaster sig lidenskabelig om Billedstøttens Hals og trykker et Kys paa dens Mund. Forfærdet over sin egen Dristighed og bedækkende sit Ansigt med sine Hænder, stiger hun hurtig ned.)

Jeg er fortabt! Hvor skjuler jeg min Skam!
Vé mig, Usalige, — jeg elsker ham!

(Tæppet falder.)